

za oteževanje dokazovanja izvora. Ob upoštevanju obširnih ugotovitev sodišč prve in druge stopnje ni samovoljno stališče Vrhovnega sodišča, da pomeni pritožnikovo nasprotovanje ugotovitvam sodišč prve in druge stopnje o tem, da je sklenitev Dogovora pomenila enega izmed izvršitvenih ravnanj za prikrivanje izvora denarja, po vsebini zgolj izpodbijanje dejanskega stanja. Vrhovno sodišče je pritožniku tudi pojasnilo, da pritožbeno sodišče ni bilo dolžno vsebinsko ponavljati vseh razlogov za obsodbo, saj je razlogom prvostopenjskega sodišča v celoti pritrdilo. Takšno stališče je skladno z ustaljeno ustavnosodno presojo.

22. Po oceni Ustavnega sodišča so sodišča vseh treh instanc pritožniku na konkreten način in z zadostno jasnostjo obrazložila, zakaj njegovo ravnanje izpolnjuje vse subjektivne in objektivne znake kaznivega dejanja. Vrhovno sodišče pa je pritožniku tudi že pojasnilo, zakaj njegovi očitki o neobrazloženosti sodb sodišča prve in druge stopnje v tej smeri niso utemeljeni.²¹ Višje in Vrhovno sodišče sta tudi s konkretnimi in jasnimi razlogi zavrnila vsakega od pritožnikovih očitkov o kršitvi pravice do nepristranskega sojenja.²² S tem sta po oceni Ustavnega sodišča zadostili standardu obrazložene sodne odločbe.

23. Obrazložitev Vrhovnega sodišča, da naj bi sodišče prve stopnje ugotovilo, da so bila vsa ravnanja obsojencev in sklenitev Dogovora usmerjena izključno v to, da se prikrije izvor denarja, ni samovoljna. Sodišče prve stopnje je v 50. točki obrazložitve sodbe

²¹ Vrhovno sodišče je v 24. točki obrazložitve sodbe pojasnilo, da je prvostopenjsko sodišče v 50. točki obrazložitve sodbe obrazložilo pritožnikov subjektivni odnos tako do zavedanja, da denar izvira iz kaznivega dejanja, kakor tudi njegov namen prikriti izvor denarja. V 25. točki obrazložitve pa je izpostavilo zaključek sodišča prve stopnje, da se je pritožnik glede na način pridobitve protipravne premoženjske koristi tudi zavedal, da nadaljnje razpolage dodatno prikrijejo izvor denarja in da je na takšne posledice tudi pristal.

²² Glej 8. do 29. točko obrazložitve sodbe Višjega sodišča in 64. do 72. točko obrazložitve sodbe Vrhovnega sodišča. Pritožnikove navedbe, da naj bi senat po uradni dolžnosti izvajal samo obremenilne dokaze, je Vrhovno sodišče štelo za nedoločne in presplošne. Glede zatrevanja obrambe o obremenjenosti sodnikov porotnikov z zadevo je opozorilo, da glede na slovenski koncept kazenskega prava, ki ne pozna porote, morebitna seznanitev sodnikov porotnikov z zadevo prek medijev ne pomeni odklonilnega razloga po 6. točki prvega odstavka 39. člena ZKP. Glede očitkov o nezmožnosti priprave obrambe po menjavi zagovornika je Vrhovno sodišče poudarilo, da je pritožnik za zastopanje pooblastil vse odvetnike v odvetniški družbi. Čeprav naj sodišče ne bi preklicalo naroka z dne 21. 4. 2016, naj bi na njem izvajalo dokaze v omejenem obsegu in naj bi zaslišalo samo pričo, ki jo je predlagala obramba Kristjana Sušinskega. Drugi narok pa naj bi bil nato preklican. Vrhovno sodišče je tudi pojasnilo, da sedežni red ni vzbudil dvoma o sodnični nepristranskosti, pomembno naj bi bilo predvsem, ali je bilo obsojencu omogočeno neposredno spremljanje izvedenih personalnih dokazov. Glede očitkov, da naj bi predsednica senata prejudicirala odločitev o dokaznih predlogih in o pritožnikovi krivdi, je pojasnilo, da aktivno vodstvo glavne obravnave samo po sebi ne pomeni prejudiciranja zadeve. V zvezi z očitki posega v opis kaznivega dejanja pa je pojasnilo, da abstraktni opis kaznivega dejanja ni nujna konstitutivna sestavina opisa dejanja v izreku sodbe.